www.denar.be

DE NAR

NUMMER 185 – juni 2004

maandelijks op 4000 ex.

ANARCHISTISCH AXIEBLAD

GRATIS
DANKZIJ DONATIES
REK. 068 2050689 39
STEUN DE NAR!
ZIE PG. 8

Europa: een militaire reus ontwaakt? *P. 3*

Lieve Carrefour... *Uw sociale supermarkt!* *P. 4*

Krijgsheren van de globalisering *Mensenrechtenimperialisme en massamisleidingswapens* *P. 5-6*

Draag het parlement ten grave!

Op 13 juni is het weer zover: de volkswil mag zich kenbaar maken. Vanaf 14 juni mag je dan 5 jaar je mond houden terwijl anderen in jouw naam beslissen om Amerikaanse wapentransporten toe te laten, vluchtelingen gezellig samen te zetten in een gesloten centrum, sociale voorzieningen terug te schroeven om de patroons te paaien, wetten in te voeren waardoor je pepperspray in je gezicht krijgt als je geen treinkaartje hebt gekocht,... En dan hebben we het nog niet over de schuingeheven rechterarmen van een -naar alle waarschijnlijkheid- triomferend Vlaams Blok. Wij weten wel beter: de parlementaire democratie is bedrog. En bedrog dient ontmaskerd te worden...

Laten we eerst even een oppervlakkige blik werpen op de huidige verkiezingsshow die weer in alle hevigheid is losgebarsten. Politici veranderen van partij alsof hun overtuiging niet meer dan een gerecht is op de politieke menukaart. Partijen huren reclamebureau's in om efficiënte campagnes in elkaar te steken. Daarvoor trekken ze budgetten uit die ruimschoots zouden volstaan om het Lappersfortbos aan te kopen, om alle vluchtelingen een villa cadeau te doen, om de publieke dienstverlening gratis en toegankelijk te maken voor iedereen,... Partijen gaan in de verkiezingskoorts, meer dan anders, ook in de sociale vijvertjes vissen. Een vakbondleidster overhalen om de vakbond in te ruilen voor het partijpolitieke, een NGO-voorvechter van milieubescherming opnemen in de politieke elite,... Het partijpolitieke spel corrumpeert alles en iedereen.

Iedereen weet het. Nog geen 20% van de Vlamingen heeft vertrouwen in politieke partijen, zoals recent onderzoek uitwees (1). De parlementaire democratie is een grap, die weliswaar zeer slecht uitvalt. Maar de parlementaire democratie is vooral publiek bedrog. Het parlement beweert een vertaling van de volkswil te zijn. Alsof verkiezingen iets zouden kunnen veranderen! Alsof de parlementaire democratie meer is dan de openbare toestemming om te kiezen uit vijf partijen!

Maar kom, hoe zit het nu eigenlijk in elkaar? Je stemt voor iemand, waarna jij je mond moet houden en hij of zij in jouw plaats gaat spreken. Eenvoudig gesteld gaat het toch zo? Je verkiest een politicus voor 5 jaar. Die beslist dan vijf jaar lang in jouw plaats. Je kan hem of haar tijdens die periode niet controlen, laat staan afzetten. Dat heet dan '*vertegenwoordiging*'.

Wij noemen het liever bedrog. Met het smoesje dat 'verkiezingen' heet, pakken ze immers jouw soevereiniteit (2) af! De parlementaire democratie vervreemdt je van je eigen vermogens. De kiezer houdt na de verkiezingen niets meer in handen om zelf beslissingen te nemen. De politici denken en beslissen wel voor jou, met alle gevolgen voor je zelfvertrouwen en verantwoordelijkheidsgevoel. Als alles in jouw plaats gedaan wordt en je er toch niks aan kan veranderen, wat blijft er van individuele verantwoordelijkheid en engagement dan nog over? De 5-jaarlijkse roofoverval op het kiesvolk leidt tot een verkleutering van onze samenleving.

Staat versus samenleving

Maar we hebben het onderste nog niet uit de kan gehaald. De instellingen die ons als 'democratisch' door de strot worden geramd zoals parlement, verkiezingen en vertegenwoordiging vormen de feitelijke façades waarmee de Staat haar activiteiten sluiert. Veel mensen slikken het immers dat anderen (in dit geval politici) het in hun plaats allemaal wel zullen regelen en zetten daarom de oogkleppen van zelfgenoegzaamheid op. Zo slaagt de Staat in haar camouflagepraktijken. En dat is nu net het meest bittere aan de hele kwestie. Het domein waarop de Staat opereert, is het domein van de politiek, van de vertegenwoordiging, van het spreken en handelen in naam van anderen, van de wetten en de dwang. Dat domein is centralistisch georganiseerd (3): de macht bevindt zich ver weg van haar subjecten (in de regering, het parlement,...) maar laat zich wel dagelijks in ons bestaan voelen. Daar zit het tweede vervreemdingsmechanisme: de argeloze kiezer beseft niet wat er op het spel staat en welke belangen de Staat te verdedigen heeft. De macht om te handelen zit

De Nar is een gratis onafhankelijk anarchistisch axieblad. Indien u het ook graag zo houdt; aarzel niet en stuur of stort vandaag nog uw bijdrage!

veilig weggeborgen in de staatsinstellingen, zodat de bewoners al niet meer zelf kunnen beslissen of ze hun straat willen heraanleggen. De Staat onfutselt eerst onze soevereiniteit, dwingt dan in naam van de volkswil gezag af en beslist ten slotte alles in onze plaats.

Diametraal daartegenover staat het domein van het sociale. Dit domein is het domein van het individu dat in vrijheid leeft en handelt: je beslist toch zelf welke sport je wil beoefenen? Er is toch niemand die je kan dwingen om vriendschap te sluiten? Je hebt toch geen opzichter nodig om een kastje te timmeren? Het is ook het domein van spontane samenwerking en vrijwillige associatie (4): Buurtcomités organiseren wijkactiviteiten waarbij iedereen een handje komt helpen. Mensen lenen elkaar allerlei doe-het-zelf-materiaal uit, want waarom zou iedereen in de straat een eigen boormachine moeten kopen? Weggeefwinkels waar mensen elkaar uit de nood helpen zonder compensaties te eisen. Carpooling om filevorming en hoge kosten te vermijden. Jeugdbewegingen waar jongeren samen spelen. Buren of vrienden die een handje toesteken als je je kamer wil schilderen. Vrije associatie zien we ook opduiken in de economische sferen: Heel wat boeren over de hele wereld bewerken hun velden gezamenlijk en beslissen gezamenlijk over de oogst, omdat ze zo tijd en moeite uitsparen. Ook op de werkvloer blijken coöperaties heel efficiënt te zijn. De tendens van bedrijven om hun werknemers zelf het productieproces te laten organiseren -met de niet-irrelevante kanttekening dat de winst wel nog altijd op de rekening van de bazen wordt overgeschreven- bewijst toch wel de efficiëntie van zelfbeheer tegenover logge gecentraliseerde bestuursapparaten.

De linkse buitenbeentjes: anarchisten

Hoe meer politiek er is, hoe minder sociaal er is. Hoe meer er in jouw naam gesproken wordt, hoe minder je je bek zelf zal opentrekken. En daarom is elke vertegenwoordiging in hetzelfde bedje ziek, of het nou in naam van de arbeiders, van de armen of van de rebelse jongeren is. Linkse partijen en marxistische voorhoedes hebben dit altijd gedaan: als ze voldoende gesteund werden door (lees: stemmen kregen van) het klootjesvolk, zouden ze het paradijs voor hen wel waarmaken. En we hebben goelags gekregen. Anarchisten moeten daar allemaal niet van weten en strijden daarom tegen het hele politieke domein. Wij willen niet actief worden in de politiek, wij willen niet in naam van anderen spreken, wij willen niet regeren en niet geregeerd worden, ook niet door een 'volksregering'. Daarom zijn wij tegen verkiezingen en tegen de Staat.

Anarchisten vinden dat beslissingen moeten getroffen worden door de mensen die er direct bij betrokken zijn. Beslissen over de heraanleg van een straat zou dus moeten gebeuren door zij die met een fietspad vol putten en gaten voor hun deur zitten en zij die er elke dag over moeten fietsen. Wat heeft de Staat daar nu mee te zoeken? Zijn mensen niet in staat om zelf hun zaken te regelen, voor zichzelf en met elkaar, op alle niveaus? Anarchisten zijn daarvan overtuigd, en bewijzen het vanuit de talloze -bewuste en onbewuste- praktijken van vrije associatie, samenwerking en zelfbeheer in het sociale domein. Anarchisten willen in plaats van autoriteiten, overheden en regeringen duizenden netwerken en associaties waarin mensen zichzelf organiseren, en de samenleving organiseren.

De Staat is trouwens niet meer dan een apparaat in handen van een kleine groep, die er voordeel bij heeft dat de rest van de samenleving voor hen werkt en braaf amen knikt. Hun systeempje draait op onze aanvaarding, maar hun controlemachine staat stil als onze machtige hand dat wil. Een staking der kiezers? Ja, want we zijn in staat om iets anders op te bouwen: een samenleving waarin alle macht gedecentraliseerd is over duizenden associaties en collectieven, waar niemand zijn vrijheid moet inleveren of afgeven aan vertegenwoordigers. Tegenover vertegenwoordiging stellen anarchisten '*mandatering*': je geeft aan iemand een mandaat om een welomlijnde en tijdelijke taak uit te voeren. In de praktijk: de betrokkenen die beslist hebben om hun straat heraan te leggen, mandateren bijvoorbeeld iemand om het benodigde materiaal bijeen te brengen. Wanneer dat materiaal er is, loopt het mandaat af. Mandatering komt neer op het verdelen van de taken, zonder daarbij de reële beslissingsmacht van eenieder over te dragen. Wat niet wil zeggen dat het altijd een evenwichtsoefening zal blijven...

Het wordt tijd om de Staat en de hele parlementaire mikmak ten grave te dragen. De Staat dient toch alleen maar de belangen van de heersende elitaire kliek en maakt ons tam en bang voor een leven in vrijheid. In plaats van onze stem weg te geven aan anderen in de illusie dat zij het voor ons wel zullen regelen, moeten we het aandurven om zelf een betere samenleving op te bouwen. Een gedecentraliseerde samenleving van zelfbeheer en spontane associatie. Weiger daarom het 5-jaarlijkse offerritueel van je vrijheid, ontmasker de parlementaire mythe en deponeer je stembrief op 13 juni waar hij thuishoort: in de vuilbak.

-- laurent.

(1)VRIND:Vlaams Instituut voor Regionale Indicatoren, 2004

(2)Soevereiniteit=zelfbeschikkingsrecht

(3)Centralisatie=het concentreren van macht in een instituut of bij een groep individuen.

(4)Associatie=groepsvorming om beter aan een bepaalde behoefte tegemoet te komen

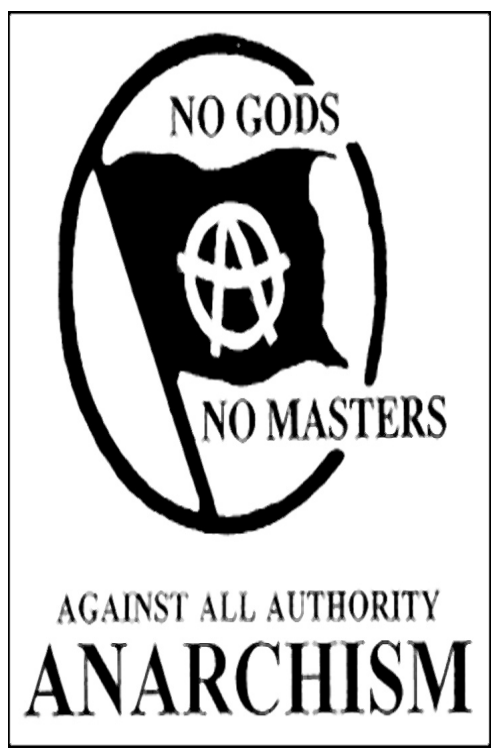

Anarchisten tegen de muur

Israëlische Anarchisten mengen zich in middenoosten conflict

Anarchisten Tegen De Muur ***is een groep die voor 10 November 2003 is opgezet om de*** **Internationale dag van de Solidariteit tegen de Muur** ***(wat ook de verjaardag is van de val van de Berlijnse Muur) te ondersteunen. De meeste van hen waren al jaren actief in de Israëlische anarchistische beweging en waren bezig met totaalweigeren van militaire dienst, dierenrechten en de wereldwijde strijd tegen uitbuiting en onderdrukking als geheel. Op die dag sloten zo'n 30 Israëlische anarchisten zich aan bij de Palestijnse inwoners van het dorp*** **Zabuba** ***en haalden gezamenlijk 20 meter hek naar beneden. Deze actie werd uitgevoerd vanuit de contacten die onderling waren gelegd in het*** **Mas'ha** ***actiekamp dat van april tot augustus heeft bestaan. Eind augustus werd het ontruimd. Hierbij zijn 100 mensen opgepakt en 2 dagen vastgehouden.***

Op 26 december, als onderdeel van het *Alternatieve kamp tegen de Apartheidsmuur* bij *Deir Balut*, dichtbij *Ramallah*, raakten Israëlische anarchisten zwaargewond nadat zij met scherp neergeschoten waren door Israëlische legertroepen. Er werden geen waarschuwingen vooraf gegeven en voor de soldaten was er absoluut geen levensbedreigende situatie. Het incident vond plaats bij een actie waarbij 50 activisten een poort in de bezettingsmuur sloopten, deze poort is dichtbij het Palestijnse dorp Mas'ha. Deze poorten zijn sinds de bouw van de muur gesloten(ondanks beloften van de Israëlische staat ze weer te openen) en de doorgang naar hun land wordt de Palestijnse boeren ontzegd. Het actiekamp is gebaseerd op gezamenlijk Israëlisch/Palestijns verzet tegen het 'gettoficeringsbeleid' van de Israëlische staat, en om een licht te laten schijnen op de grootschalige diefstal van land en het uitbreiden van nederzettingen die plaatsvinden in de schaduw van de bouw van de muur. In feite was het actiekamp op het terrein van de half afgebouwde dorpsschool van Deir Balut. De bouw van de school was stopgezet omdat het op de route van de muur lag. Het kamp heeft in totaal drie weken bestaan.

Op 31 December sloten anarchisten en *International Solidarity Movement* activisten zich aan bij de dorpsbewoners van *Burdus*, ook dichtbij Ramallah, om de werkzaamheden aan de muur te blokkeren. Tot dat moment werd de bouw van de muur, (bij dat gedeelte) al twee maanden vertraagd door de lokale bewoners, dit werd voornamelijk gedaan door geweldloze blokkades om de bulldozers geen doorgang te geven. Ook op 31 december openden Israëlische troepen met scherp het vuur op de activisten. Naderhand trokken de troepen zich terug onder het toeziend oog van de Israëlische massamedia, deze waren massaal uitgerukt naar aanleiding van de schietpartij bij Mas'ha. Palestijnse jeugd haalde het bloed onder de nagels van het Israëlische leger vandaan door de volgende dagen door te gaan met directe acties, ondanks dat er een avondklok was en
huis voor huis doorzocht werd naar Israëlische en ISM activisten. De knuppelpartijen, de traangaswolken en het scherp schieten kwamen uitvoerig in de Israëlische media.

De plotselinge 'ontdekking' door het publiek en de Israëlische media, na drie jaar Intifada, dat het Israëlische leger met scherp op ongewapende demonstranten schiet en het aankondigen van het eind van het actiekamp bij Mas'ha waren redenen voor de Palestijnse dorpsbewoners en de Anarchisten Tegen De Muur om op te roepen voor een gezamenlijke demonstratie op 3 Januari. Deze vond plaats bij het Checkpoint dichtbij Dear Ballut. Dit is de locatie van systematische onderdrukking en vele wrede incidenten tegen de lokale Palestijnse bevolking. Zo lieten Israëlische soldaten twee weken daarvoor bijvoorbeeld een zeven maanden zwangere vrouw niet door om naar het ziekenhuis te gaan, hetgeen een abortus van haar tweeling veroorzaakte en haar in een levensbedreigende situatie bracht. Dit vond allemaal plaats onder het toeziend oog van de Israëlische troepen. In totaal werden 300 activisten met bussen uit Israël, die naar de demonstratie gingen tegengehouden door het leger. Als reactie hierop blokkeerde men de weg met een grote zitblokkade waar uiteindelijk tientallen arrestaties zijn verricht. Het lukte toch nog dat 400 Palestijnse, Israëlische en ISM activisten gezamenlijk demonstreerden bij het beruchte Checkpoint. Ze hielden een gigantisch spandoek voor zich met de tekst "*schiet niet*". Mede door de demonstranten, omdat ze niet ingingen op provocaties van het leger, verliep de demonstratie vreedzaam, dit alles wederom onder het toeziend oog van de Israëlische media.

De gebeurtenissen die in dit artikel voorkomen zijn maar een fractie van de dingen die hebben plaatsgevonden en vinden rond de Anarchisten Tegen De Muur, ondertussen hebben zich tientallen acties en keiharde repressieve reacties voorgedaan. Uit solidariteit met onze Israëlische kameraden en het Palestijnse volk hebben wij, de *Anarchistische Groep Amsterdam*, enkele mensen van het Anarchisten Tegen De Muur collectief uitgenodigd. Zij zullen niet alleen vertellen over hun rol in de acties tegen de bezettingsmuur maar ook over de geschiedenis van de anarchistische beweging in Israël, de anti militaristische strijd en totaalweigeren. Ze zullen ook een flinke hoeveelheid videomateriaal meenemen.

Anarchisten Tegen De Muur, maandag 14 Juni op Infomania in Gent (zie Anargenda)
Info: Anarchistische Groep Amsterdam aga@squat.net

Dossier Europa: een militaire reus ontwaakt?

De manier waarop Europa zich ontwikkelt tot een militaire macht is typerend voor meer ontwikkelingen in de EU: het gaat moeizaam, er worden voortdurend plannen gemaakt waarvan de helft niet doorgaat, en er is een constante strijd tussen het 'Europese ideaal' en nationale belangen. Toch wordt een zelfstandige Europese militaire macht langzaam maar zeker werkelijkheid. De plannen zijn zonder meer ambitieus: Europa wil in de toekomst overal ter wereld kunnen ingrijpen om voor stabiliteit en vrede te zorgen. Als dat maar goed gaat.

Plannen voor een Europees leger zijn al zo oud als de Europese samenwerking zelf, maar pas na het einde van de Koude Oorlog werden de plannen concreter. Sinds de jaren tachtig ontwikkelt Europa zich snel tot een zelfstandige politieke macht. Wie een belangrijke politieke macht wil zijn, moet deze ook militair kunnen ondersteunen. Het onvermogen van Europa deze rol te vervullen tijdens de Balkanoorlogen in de jaren negentig leidde tot het plan van een onafhankelijke 'snelle interventiemacht' van 60.000 man. Recentelijk wordt gesproken over meerdere interventiemachten of 'battle groups'.

Europa en de Verenigde Staten

Een complicerende factor wordt gevormd door de NAVO, het 26 leden tellende Atlantische bondgenootschap waarvan 19 leden ook lidstaat zijn van de EU. Ook de NAVO ontwikkelt een 'rapid reaction force', en put hierbij wat betreft materieel en menskracht uit dezelfde bron als de Europese interventiemacht: de nationale legers. Veel lidstaten geven de voorkeur aan militaire organisatie via de NAVO; niet alleen uit praktische overwegingen maar ook uit trouw aan het machtigste NAVO lid, de Verenigde Staten. De VS zien graag dat Europa meer geld uitgeeft aan defensie, maar hebben liever niet dat de EU militair te onafhankelijk wordt. Via de NAVO blijft Europa gebonden aan de VS.

Tijdens de Irak-oorlog van 2003 kwam de relatie tussen de VS en de Europese Unie onder druk te staan. Frankrijk en Duitsland wilden het ingrijpen van de VS en Groot Brittannië niet direct ondersteunen, en begonnen nota bene tijdens de oorlog weer plannen te ontwikkelen voor een zelfstandig Europees leger. Er zou zelfs een apart militair hoofdkwartier van de EU moeten komen in het Belgische Tervuren. De Verenigde Staten reageerden furieus, maar de interne ruzie binnen het 'Westers blok' was van korte duur. Al snel vond Groot-Brittannië weer aansluiting bij de as Frankrijk-Duitsland, en onder druk van de Engelsen verdween het plan voor een apart Europees hoofdkwartier weer in de la. De drie machtigste landen in Europa kwamen eind 2003 overeen dat een Europese interventiemacht gebruik kan maken van het hoofdkwartier van de NAVO in het Belgische Mons.

Europa begint als militaire macht inmiddels haar eerste schreden te zetten. Op het ogenblik heeft de EU een kleine militaire aanwezigheid in Macedonië (operatie Proxima), is er een 'vredesoperatie' geweest in Congo onder leiding van de Fransen ('Artemis') en mogelijk gaat de EU het SFOR commando van de NAVO aflossen in Bosnië, maar daar wordt nog over geruzied.

De toekomst van het Europese 'veiligheidsbeleid'

Wat opvalt als Europese politici praten over de militaire ontwikkeling van de Europese Unie, is dat dit altijd gebeurt in termen van stabiliseren, conflictbestrijding, vredesoperaties, pacificeren, humanitaire interventie, en dergelijke. Het is dezelfde wollige taal die je tegenwoordig van alle wereldleiders hoort. Maar legers zijn geen filantropische instellingen. De Europese Unie ontwikkelt zich tot het omvangrijkste politiek-economische blok ter wereld. De enorme belangen die hieraan verbonden zijn moeten desnoods militair verdedigd kunnen worden.

Een document dat ons hier belangrijke dingen over leert is de nota 'Een veiliger Europa in een betere wereld', geschreven door Javier Solana, de Hoge Vertegenwoordiger voor het Gemeenschappelijk Buitenlands en Veiligheidsbeleid. Dit document, dat de militaire taken van de EU voor de middellange termijn schetst, werd door alle Europese lidstaten goedgekeurd tijdens de Eurotop in Thessaloniki in de zomer van 2003.

Vroeger gingen Europese defensieconcepten uit van het verdedigen van het eigen grondgebied en de mogelijkheid stabiliteit te creëren direct buiten de grenzen van Europa. Dit laatste is volgens Solana ook nu een doelstelling; instabiliteit aan de buitengrenzen kan de EU immers zelf ook bedreigen, bovendien kan het vluchtelingenstromen richting de EU veroorzaken, iets wat men met alle macht probeert te voorkomen.

Niet enkel de directe omgeving en het eigen grondgebied vereisen volgens Solana echter de militaire aandacht van Europa. Europa, aldus Solana, moet in staat zijn overal ter wereld op te treden, zelfs op meerdere plaatsen tegelijk. In de nieuwe wereldorde kunnen conflicthaarden namelijk overal ontstaan. Dit is het eerste opvallende punt uit de nota van Solana.

Solana's nota heeft een dramatisch, hier en daar zelfs apocalyptisch karakter: 'de toekomst boezemt meer vrees in dan ooit tevoren'. De dreigingen in de huidige wereld zijn volgens hem veel ernstiger dan ze ooit zijn geweest. De veiligheidssituatie tijdens de Koude Oorlog was natuurlijk niet optimaal, maar wel overzichtelijk. Tegenwoordig zijn de bedreigingen, zo verneemt de verontruste lezer, ongrijpbaar, overal aanwezig en dynamisch, en ze zullen erger worden als er niets aan gedaan wordt.

Nieuwe gevaren

In tegenstelling tot de situatie in de Koude Oorlog is er nu sprake van 'asymetrische bedreigingen'. Solana onderscheidt drie soorten: uiteraard terrorisme, dat overal kan opduiken; verspreiding van massavernietigingswapens (mogelijk richting terroristen) en criminelen (of wederom terroristen) die de macht overnemen in 'mislukte staten'. De dreigingen moeten, net als een infectie, eigenlijk al vóór hun ontstaan de kop ingedrukt worden: daarom pleit Solana voor de mogelijkheid om preventief op te treden. Dit concept van een preventieve oorlog, dat ook te vinden is in de strategie van het Pentagon, is het tweede opvallende punt dat Solana introduceert.

Bijzonder is verder het bijna aandoenlijke idealisme waarmee Solana de rol omschrijft die Europa in de wereld kan vervullen. Wie moet geen traantje wegpinken bij het lezen van een zin als "tezamen optredend kunnen de Europese Unie en de Verenigde Staten een ontzagwekkende kracht ten goede in de wereld worden"? We herkennen hier het naïeve idealisme van de regering Bush, die er ook vanuit lijkt te gaan dat met militair optreden vrede en democratie overal ter wereld in een handomdraai zijn te verwezenlijken. Wel moet deze rol, en dit is het derde belangwekkende punt uit Solana's paper, gepaard gaan met stijgende defensie-uitgaven door de EU als geheel.

Wapenindustrie

Niet alleen moet er meer geld uitgegeven worden door de Europese lidstaten aan defensie, er moet ook serieus werk gemaakt worden van een zelfstandige Europese wapenindustrie. Hiertoe, en dit valt te lezen in de concept-grondwet voor Europa, moet er een Europees wapenagentschap komen, dat als belangrijkste taak heeft het op elkaar afstemmen van de uitrusting van nationale legers, en de ontwikkeling en productie van wapens binnen Europa. Doel is een concurrerende Europese markt te creëren voor wapenproductie, zodat men niet meer afhankelijk is voor wapens van de VS. Al sinds halverwege de jaren negentig wordt de ontwikkeling van een zelfstandige Europese defensie-industrie actief door de EU ondersteund. Dit heeft inmiddels geleid tot een flinke machtsconcentratie in de Europese wapenindustrie: drie van de tien grootste wapenmultinationals zijn nu Europees, te weten BAE Systems, de Thales Groep en het in Amsterdam gevestigde EADS.

Europa zal nog lang een militaire dwerg blijven in vergelijking met de VS, maar de ontwikkeling van de EU tot een zelfstandige militaire macht voltrekt zich gestaag en de laatste jaren in versneld tempo. Het is maar de vraag of we hier blij mee moeten zijn. Veel Europese politici geloven misschien werkelijk dat een Europees leger de hele wereld veiliger en stabieler zal maken, maar wellicht leidt de vorming van een nieuwe militaire supermacht juist tot nieuwe instabiliteit. Bij de door Solana gevreesde "asymetrische dreigingen" moet bovendien op z'n minst niet worden uitgesloten dat deze deels voortkomen uit Westers beleid.

Daarnaast is de vorming van een Europese defensiemacht een nieuwe stimulans voor de toch al schrikbarend grote wapenindustrie en de daaraan gekoppelde wapenuitgaven wereldwijd. Een leger heeft altijd de neiging te groeien, en de ontwikkeling ervan ontrekt zich doorgaans aan elementaire democratische processen. Bij de vorming van een Europees leger is dit niet anders.

-- David.

De nota "Een veiliger Europa in een betere wereld" van Javier Solana is te vinden op internet: http://ue.eu.int/pressdata/NL/reports/76269.pdf

Pascal Marchand

04/02/1959 – 21/04/2004

Activist tegen uitwijzingen, uitbuiting, onderdrukking en repressie,
voorvechter van een libertaire, egalitaire en anarchistische maatschappij,
tedere vriend,
papa van Zoe, Jerome en Lola,
vriend van Pascale.

Sterkte allemaal.

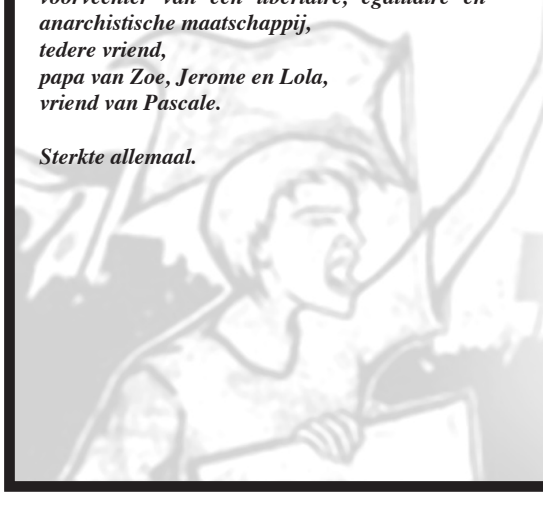

Pascal,

Onze eerste ontmoeting staat me nog levendig voor ogen, die nacht van de 21ste juli 1998. Ik had je vroeger wel al eens gezien achter de zwarte vlag in één of andere betoging, maar die nacht was het de eerste keer dat we aan de babbel geraakten.
Je zat in die celwagen, aan de ingang van het deportatiekamp 127bis, waar ze ons heen brachten na een aktie: je bloedde ter hoogte van je rechteroog, de handboeien waar je harder aangesnoerd dan bij de anderen. Maar je klaagde niet. Eerder tracht je anderen te helpen om hun boeien wat te lossen, indien mogelijk. Wanneer ze ons naderhand één voor één uit de celwagen dat klotecentrum binnenleidden, was je de enige die luidkeels van je liet horen: "Zie hier wat de Belgische staat uitspookt met mensen zonder papieren en diegenen die achter hen staan." Het kwam je duur te staan: de pakkemannen in blauw weigerden je handboeien los te maken. Aan je polsen verschenen een paar dikke blaren.
Toen we dan eindelijk naar de luchthaven waren overgebracht, kwam de "chef" van dienst -hij noemde Schreurs die avond – de zaal binnengewandeld om te constateren dat je zo langer geboeid laten zitten, wel eens ernstige gevolgen zou kunnen hebben. Toch vond hij het nodig je nog eens proberen af te dreigen: "Gaat ge nu wat kalm blijven?" Jij lichtte je hoofd op en antwoordde "Dat hangt eerder van u af!" De "chef" werd rood van kolere: "Dan blijft ge nog maar een tijdje zo zitten." Hij verliet briestend de zaal, maar keerde ijlings op zijn stappen terug, de staart tussen zijn kont, en met een schaar in de hand…
Dat moment typeerde je helemaal, Pascal: ze kunnen me heel veel pijn doen, maar mijn gedachten zullen ze nooit controleren. In de moeilijkste omstandigheden was je er steeds op uit om te tonen hoe hun brute kracht je uiteindelijk niet kan raken. Toen ze je de gevangenis in gooiden, protesteerde je op je eigen manier. Je legde elke bevel naast je neer. Op een ongecontroleerd moment liet een bewaker zich ontvallen: "Maar als iedereen zo begint, dan barst hier in de kortste keren een opstand uit." Tien dagen later keek je de bewakers, die je met een pak rammel vergeefs hadden trachten op de knieën te krijgen, triomfantelijk in de ogen, hen in hun eigen kerker achterlatend, terwijl je zelf de deur uitwandelde, de vrijheid tegemoet…

Pascal, wat ben ik blij dat ik je leerde kennen. Nu heeft de dood een eind gemaakt aan die dromen en ideeën waarvoor je hebt geleefd. We zullen aan je blijven denken in de strijd die we nog voor de boeg hebben, maar je zal nimmer weer in levende lijve naast ons staan, en dat komt verdomme hard aan.

Vaarwel.
Bart C.

Opstand op drift

De fabeltjeskrant van de opstand

De wervelingen van de werkelijkheid gaan ons altijd te boven. Daarom hebben we de dingen benoemd en in de gietvorm van onze tekens gepast. Met ijver hebben we de machete van de taal ter hand genomen en de zeeën gescheiden van het land, de mens van het dier, de ene mens van de andere mens en de vrouw van de man. We hebben geschaafd, geveild, gesneden, erop losgehakt…en hebben die noeste arbeid beschaving genoemd. In volle tevredenheid hebben we ons vervolgens neergevleid om onze beeldentuin te aanschouwen en te zien dat het goed was… Maar nauwelijks enkele ademstonden later zijn we bezorgd weer recht gesprongen: één van onze kinderen stal een appel, het onkruid kruipt gulzig binnen en het slagwerk breekt het ritme. Welk een goddeloze arrogantie!

Enkelen onder ons hebben dat alles met gefronste wenkbrauwen aanschouwd. 'Géén orde zonder chaos' hebben ze gefluisterd. Ze zijn de bergen ingeklommen, hebben daar struiken zien ontbranden en hebben vol bewondering elkaars gefluister aanhoord. Hun handen hebben ze met redelijke woorden gevuld en die woorden werden vervolgens naar de regels van de grammatica aaneengeregen. Ze hebben op de tafels van de redelijkheid gekrast: dat de mens vrij hoort te zijn onder zijn gelijken, dat daartoe de beschavingsarbeid ten minste tijdelijk gestaakt diende te worden en wannéér dat diende te gebeuren en hoe na die algemene staking 'den arbeid' voortgezet moest worden. Dat alles kreeg vorm in edele pamfletten, lijvige boeken en eerbiedwaardige namen. Vervolgens hebben ze tevreden neergezeten op de boeken, hun hoofd rustend in hun handen, om te zien dat het goed was… Nauwelijks enkele ademstonden later zijn ze van de berg neergedaald: de formule die de orde met de chaos verbindt onder de arm en een brandend hart in de borst, oude vormen en gedachten als zwerfvuil achterlatend. Vol ongeduld heeft de één de ander aangepord voort te maken, de profetie vers te houden en vrij van dwalingen. Ze bereikten reeds de bergweiden van waaruit de menselijke beeldentuin van bovenuit te zien was, zetten hun dartelgang op een lopen en juichten de toekomst toe.

Maar de wervelingen van de werkelijkheid gaan ons altijd te boven. Lange rookpluimen stijgen op uit de vallei, een mensenzee kolkt daarin rond, kookt over en breekt door muren en poorten. Een onverzettelijke woedestroom veegt de grenzen weg en stort zich uit in de dorstige kelen van de mens. De boomgaarden worden vrijelijk geplunderd, alles tiert welig; tot en met de zoete wraak. De avondlucht staat in brand; de beelden worden bestormd, de liefdespijlen verschoten en niemand…niemand die wist of het goed was. De profeten-klassiekers voelden hun ingewanden samentrekken, lieten hun programs achteloos op de grond vallen en mompelden binnensmonds; 'Welk een goddeloze arrogantie!'

Mannen met macht, wij verzetten ons met kracht!

Tegen machisme, tegen pacifisme

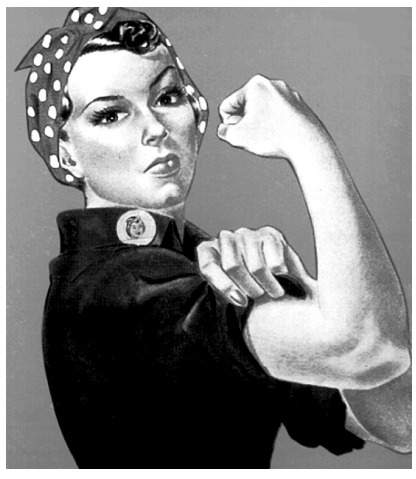

Er bestaat een groep mensen die denken dat het gebruik van geweld in geen enkele situatie te verantwoorden valt. Het gaat meestal om personen die in een gepriviligieerde situatie zitten en letterlijk niet moeten vechten om hun bestaan. Zij trekken dit idee door naar situaties van mensen die aan de andere kant van de macht staan en het gebruik van geweld vaak als enige middel over hebben. Het is echter maar al te duidelijk dat de onderdrukkers hun machtspositie letterlijk niet zonder slag of stoot zullen opgeven. In deze is het pacifisme een kwalijke ziekte die het opbouwen van een serieus verzet tegen de staat en kapitaal enkel ondermijnt. (1)

Er bestaat een groep mannen die de behoefte voelen om zichzelf te bewijzen, zichzelf te bevestigen als 'man' en dus overheerser in deze patriarchale samenleving. Agressief gedrag en het gebruik van geweld zijn de manieren bij uitstek voor macho's om dit naar buiten te brengen. Het onvermogen om hun emoties te tonen vertaalt zich in een masker van stoerheid en dominantie. Het machisme is een kwalijke ziekte die het leven van zij die niet passen in het patriarchale kader (vrouwen, homoseksuelenes, 'vrouwelijke' mannen) tot een hel maakt.

Uit het bovenstaande wordt duidelijk dat het gebruik van geweld een raakvlak vormt tussen 2 zaken waarbij het ene tov het andere kan komen te staan. In het ene geval is het een legitiem onderdeel van een radicale strijd, in het andere geval is het de uiting van een onderdrukkend fenomeen. Het is dan ook niet toevallig dat dit raakvlak vaak voor verwarring zorgt, zowel bij anti-machistenes die de pacifistische toer opgaan als bij macho's die hun agressieve gedrag legitimeren door een zachtere omgang met elkaar als pacifistisch te bestempelen.

Hierbij wordt echter het fundamentele verschil tussen de 2 vormen van geweld uit het oog verloren: in het ene geval gaat het om de houding tov een vijand, in het andere geval gaat het over de omgang met medestandersters! We kunnen niet hard genoeg zijn voor zij die de macht bekleden; we kunnen niet zacht genoeg zijn voor de mensen die ons omringen. We moeten ons trainen en klaar staan voor de fysieke confrontatie met flikken, gerechtsdeurwaarders en fascisten; we moeten zorg dragen voor elkaar en onderling niet vervallen in het recht van de sterkste of de grootste bek. Enkel door een scherpe lijn te trekken tussen onze houding tov elkaar en die tov onze vijanden kunnen we ons actief verzetten tegen machisme zonder onze strijdbare houding tov de mannen met macht te verliezen.

-- Roos & Zwart

(1) Voor een diepgaandere analyse van het pacifisme verwijzen we graag naar Nar nr. 179 "Naar een 'ziekteleer' van het pacifisme" p. 20

Carrefour, de sociale supermarkt?

Lieve Carrefour-België,

Een maand geleden knipte u zo fier als een gieter voor de vierde maal het openingslint van een sociale supermarkt door. De geschreven pers smeerde dit zo breed uit dat mijn alarmbelletje ging rinkelen. Ik koester het burgerlijk vertrouwen in 'ethische normen voor bedrijven' niet. Integendeel, wanneer bedrijven beginnen pronken met ethische normen, word ik bang. Heel erg bang, want bedrijven moeten winst maken. En blijkbaar doet een voorgehouden ethisch imago tegenwoordig de kassa rinkelen.

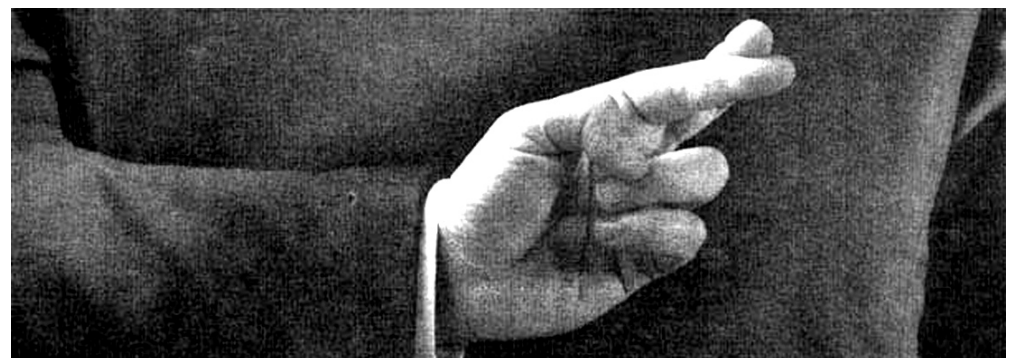

Misschien eerst even de feiten die aanleiding tot dit schrijven gaven op een rijtje zetten. Carrefour, een gigantische distributiemultinational, plant in België de opening van tien supermarkten, waar 'klanten van het OCMW' op een goedkope manier aan producten kunnen geraken. Deze klanten van het OCMW hebben een speciaal pasje nodig. Het plafond van de maandelijkse uitgave per kop ligt op 20 euro. De verpakkingen van de producten zijn beschadigd, waardoor ze onverkoopbaar zijn in 'normale filialen'. Carrefour benadrukt dat het geenszins gaat om producten die vlak bij de houdbaarheidsdatum zitten of al over tijd zijn.(1)

Voor ik probeer een antwoord te vinden op het waarom van deze 'sociale opdracht' – zoals u het initiatief zelf beschrijft – wil ik het fundament van uw redenering blootleggen. Als er klanten voor uw sociale supermakt zijn, erkent u dus dat er armoede is. Er zijn dus armen, een totaal andere soort dan de 'normale consumenten'. Zo omschrijft u het toch? *"Onverkoopbaar in normale filialen?"* Maar uw erkenning van armoede draagt een bevestiging van armoede in zich. U onderscheidt twee soorten mensen: zij die zich volstouwen aan de rijkelijk gevulde tafel van de maatschappij, en zij die de kruimels van de grond rapen. Jammer dat u nu niet radicaal doorredeneert tot de essentie. Want juist doordat er een rijkelijk gevulde tafel is voor enkelen, moeten de anderen kruimels eten. Juist doordat er rijken zijn, zijn er armen.
Ten tweede, nog steeds zonder mij uit te spreken over het nut en de zin van uw initiatief, kan ik het niet laten u een hoog Goede Vadergehalte te verwijten. Een Almachtige die een peuleschil afstaat aan hen die uw security anders de supermarkt zou uitjagen wegens het schenden van de publieke consumptievrede. Immers, niets is zo confronterend voor de brave burger als een horde armen in uw supermarkt. Ik betrap u op hebzuchtige liefdadigheid: u ziet iemand lijden, en benut maar al te graag de geboden gelegenheid om haar of hem in bezit te nemen. Uw naastenliefde komt me voor als een machtsbegeerte: *"wij nemen anderen op in onze macht door hen een aalmoes te geven"(2).* Ja, ik beschuldig u van een paternalisme van de ergste soort. U bepaalt wie arm genoeg is om opgenomen te worden in uw oneindige gratie en hoeveel ieder van uw medelijden mag genieten. Maar ik heb u dus door. Of u het nu bewust doet of niet, ik weet dat uw paternalisme niets anders is dan een techniek om de sociale vrede te garanderen. Wiens brood men eet, diens woord men spreekt.

Gelukkig voor u zijn er genoeg mensen in deze wereld die de 'oppervlaktebezwaren' tegen projecten zoals de sociale supermakt opzij kunnen schuiven. Uiteindelijk, zo denken zij, zal het de armen wel ten goede komen zeker? Maar ik wil toch nog even nadenken over het waarom. Voor een anarchist moeten de doelen namelijk altijd in overeenstemming zijn met de middelen. Het waarom is voor mij geen luttele randkwestie. Een bedrijf heeft in het kapitalisme maar één bestaansreden, die tegelijkertijd ook haar bestaansvoorwaarde is: winst. Zonder winst moet u de duimen afleggen tegenover uw concurrenten. Maar voor het kapitaal doen de middelen er niet zoveel toe. Alle middelen zijn goed, ook als dat betekent dat u zichzelf een ethisch imago moet aanmeten. Een imago van een sociaal-bewust bedrijf met een sociale opdracht, om het met uw eigen woorden te zeggen.
De producten in de sociale supermarkt hebben een beschadigde verpakking of zijn alleszins om de een of andere reden onverkoopbaar in de 'normale filialen'. Hier zit de adder onder uw sociaalvoelend gras. Want als ik het dus goed begrijp, is het opnieuw verpakken van de producten duurder dan ze aan een lagere prijs te slijten aan mensen die geen keuze hebben. Geen keuze, want in uw normale filialen kunnen ze de producten niet betalen. Uw redenering is dus allesbehalve sociaal, maar door en door economisch. De klap op de vuurpijl: u geeft het eigenlijk zelf toe. *"Carrefour weigert cijfers te verschaffen over de eigen financiële inbreng."*(3) Heeft u soms wat te verbergen, of durft u niet toegeven dat ook de sociale supermakten een bedrijfsstrategie zijn? Niet alleen voor de mooie ogen, maar ook voor de platte winst?

Maar, lieve Carrefour-België, moest u het nog niet weten, armen zijn geen recyclageparken. Moest u werkelijk sociaal-voelend zijn, dan zou u zich verzetten tegen de kapitalistische logica die dicteert dat wat niet verkoopbaar is, niet bruikbaar is. U zou gebruikswaarde (de behoeften van mensen) laten voorgaan op de ruilwaarde (de winst die u ermee kunt maken). U zou de armen misschien eens níet kunnen uitsluiten: door hen dezelfde producten als 'normale consumenten' aan te bieden in plaats van beschadigde restproducten.
Uw sociale supermarkt bevestigt nog eens de schrijnende sociale realiteit. Zij die niet mee kunnen draaien, moeten het stellen met de kruimels die van de maatschappelijke tafel vallen. Maar ik weiger nog langer mee te draaien (en nog langer te betalen in uw winkels). U doet zich voor als een Goede Vader. Maar ik heb u door en ik pik het niet dat u armen in een hokje duwt. Een hokje dat u toelaat om hen hen als een wolf in schaapsvacht afgedankte producten door de strot te rammen.
Roep al maar wat extra security in, verschans u maar in uw bureau, want een dezer dagen komen wij halen wat ons toekomt. Met of zonder uw toestemming.

-- laurent

(1)Uit het persbericht van Carrefour België.
(2)Friedrich Nietzsch, De Vrolijke Wetenschap, 1881
(3)De Standaard, 24 april 2004

Krijgsheren van de globalisering

Mensenrechtenimperialisme en massamisleidingswapens

Reeds bij het begin van de onverklaarde wereldoorlog tegen alle levensvormen die de ontwikkeling van het neoliberale imperium belemmeren, verklaarde keizer Bush dat dit een oorlog van een geheel nieuw type zou worden. Daarmee bedoelde hij niet alleen dat massamisleidingswapens belangrijker zijn geworden dan eender welke militaire macht ter wereld.
De brandweer en politie van New York City vertaalden zijn woorden enkele uren na de WTC crashes naar de praktijk* "in deze oorlogsvorm is iedereen betrokken partij geworden". *In de geprivatiseerde realiteiten is het disciplinair verschil tussen burgers en soldaten naar de prullenmand van de geschiedenis verwezen door de krijgsheren van het soevereine kapitaal. Iedereen moet ongeacht zijn sociale achtergrond door de machinenetwerken gedwongen worden om zijn bijdrage te leveren aan de kruistocht voor de globale overheersing van het westers eenheidsmodel.
Enkele weken na 11/09 verscheen Bush zelf in een reclamespot voor de zieltogende luchtvaartmaatschappijen om het reizen per viegtuig als patriottische daad te promoten. Twee jaar later werd in de massamedia -tussen de berichten over de gruwel in Irak door- voortdurend reclame gemaakt voor investeerders om tussen een paar zelfmoordaanslagen door toch gebruik te maken van de 'gouden kansen' uit de bezetting van het land.

In de neoliberale controlestaten is een sluipende militarisering aan de gang in de vorm van een ziekelijke veiligheidsdrang waarmee de bewustzijnsindustrie de samenleving vergiftigd. Behalve consumeren, produceren of investeren zijn ook verklikking, spionage en kennis van de machinetalen tot deugd verheven in de Orwelliaanse wereldorde waarin we spijtig genoeg steeds meer ingesloten worden door de controletechnologie. De digitale technologie veroorzaakt een gedwongen atomisering. Dit schept steeds meer conflicten naarmate de samenlevingsvormen steeds effectiever vernietigd worden in het streven naar hogere winsten. Het functionele sociale contact heeft de fabrieken verlaten en vervalst steeds meer elke relatie tussen mensen die door hun afhankelijkheid van dezelfde machines steeds verder afgestompt worden onder het wakende oog van het immer uitdeinende cyberpanocticon.

In deze context kan het dan ook weinig verbazing wekken dat miljoenen burgers uit het imperium, nog fanatieker dan in de tijd van de kruisvaarders, geloven in de oprechtheid van de interventieridders. Zo geloven ook duizenden informatiekrijgers uit de bedrijfsmedia in de rechtvaardigheid van de door hun werk gelegitimeerde bloedbaden ten bate van de imperiale stabiliteit en ontwikkeling.

Nadat de bommenregens in de betrokken schurkenstaat naast wat bijkomstige schade een regimewissel hebben geforceerd, is het de beurt aan de imperiale vredeskolonisten die de onderdrukte gemeenschappen komen bevrijden uit hun lijden. De VN, ngo's uit de imperiale kernlanden en de scouts van de multinationals nemen in naam van de universele mensheid deel aan deze interventies en worden daardoor terecht beschouwd als betrokken oorlogspartij. Tijdens de begindagen van de invasie te Irak bewees de VN haar totale machteloosheid en onwil om de imperiale agressie af te remmen en enkele maanden later volgde ondanks het formele protest van de EU, Rusland en China zelfs een VN resolutie die de *Centcom* bezetting van Irak legaliseerde.

Ondertussen is duidelijk geworden dat de vrolijke fabel van de wederopbouw de dekmantel is geworden voor het bestendigen van de bezettingen. De misleide idealistes, avonturiers en huurlingen die sinds begin 2002 aan de wederopbouw van de bezette schurkenstaten startten, ondervinden dat de gouden ontwikkel ings(investerings)kansen voortdurend gesaboteerd worden door lokale verzetsgroepen. De werkneemsters die tijdelijk in de te integreren gebieden een graantje van de interventiemarkt meepikten, zijn tegen juni 2004 geliefde prooien geworden voor tientallen bendes Afghaanse *Pashtun* rebellen en de Iraaks-Arabische *Fedayeen* kernen.

De privatisering van oorlogen tussen natiestaten in opdracht van de monopolies brengt onbeschaamd tienduizenden burgers uit Coalitielanden middenin een biopolitieke oorlog. Een heel beknopt overzicht van de eindeloze lijst slachtoffers bij de imperiale kolonisten illustreert het criminele karakter van het Pentagon om massa's burgers in oorlogszones te lokken na beperkte schijnoverwinningen.

Martelaren voor marktextremisme

Tijdens de eerste oorlogsmaanden werden in Irak en Afghanistan samen zeker dertig informatiekrijgers van buitenlandse bedrijfsmedia gedood. In augustus 2003 vonden 19 VN stafleden in hun hoofdkwartier te Baghdad de dood bij een zware zelfmoordaanslag. Met deze aanslag bewezen de rebellen de achillespees van de bezetting te hebben ontdekt. Door de superieure militaire overmacht van de imperiale stormtroepen te ontwijken en zich meer op het geprivatiseerde, burgerlijke deel van de interventie te richten, kon de gedwongen assimilatie van de onderworpen gemeenschappen succesvol worden afgeremd.

In de loop van 2004 werden de imperiale kolonisten en hun Afghaanse medewerkers steeds vaker het doelwit van verzetsoperaties in de opstandige Pashtun stamgebieden van zuidoost Afghanistan. In de drie weken volgend op 14 februari 2004 werden in drie hinderlagen van de guerrilla 12 mensen gedood (10 Afghaanse arbeidsters, een Turkse ingenieur en een Australische helikopterpiloot) en twee ontvoerd die meewerkten aan de integratie van het land in de westerse wereldmarktgemeenschap.

Tussen maart en mei 2004 viel in Irak de heropbouw nagenoeg stil door het escalerend oorlogsgeweld dat ook de buitenlandse Coalitieburgers niet langer spaarde. Enkel en alleen de veiligheidsmultinationals telden in Irak meer dan 20.000 huurlingen uit tientallen gespecialiseerde firma's. Met de vier *Blackwater* huurlingen -wiens lijken verminkt werden opgehangen aan een brug over de Eufraat te Fallujah- waren er in het land gedurende maart 2004 twaalf buitenlandse burgers gedood terwijl de hel pas echt los barstte met de start van de Al Sadr revolte op vier april.

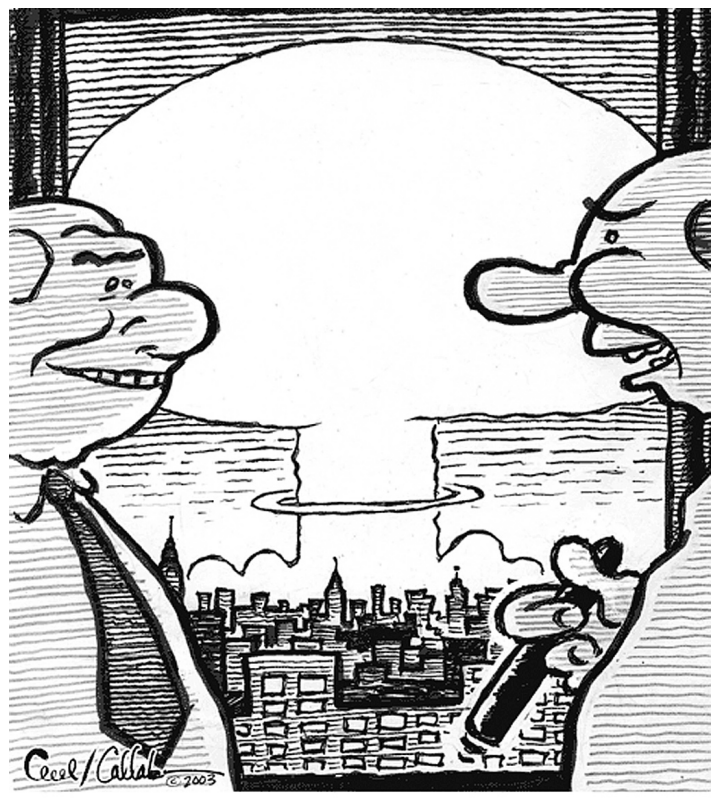

"I think my Halliburton stock just rose."

In de loop van april vonden weer minstens 14 burgers uit Coalitielanden de dood terwijl de Iraakse rebellen daarnaast een ontvoeringsgolf lanceerden tegen het buitenlands voetvolk van de bezetters. Gedurende april werden meer dan 60 imperiale kolonisten gegijzeld door op hen jagende Fedayeen cellen. Het grootste deel werd in de loop van de maand terug vrijgelaten maar zeker een dozijn buitenlanders bleef gegijzeld terwijl enkelen werden vermoord als vergeldingsactie. Als volleerde informatiekrijgers gebruikten de verzetscellen de gijzelaars om door het versturen van schokkende videocassettes hun boodschap in de westerse massamedia te krijgen om het moreel van de bezetters te kraken en de steun voor de bezetting op het thuisfront te verkleinen.

Tegen mei 2004 waren de cyberkolonisten over het hele Centcom operatiegebied het doelwit van de lokale gewapende verzetsbewegingen. Tussen de eerste en twaalfde mei werden in Irak, Afghanistan en Saoedi Arabië zeker vijfentwintig Coalitieburgers gedood, meer dan honderd verwond en drie ontvoerd, maar geen enkel ander regime volgde de Russische en Spaanse beslissing tot algemene evacuatie uit Irak.
Onbeke nden plaatsten op elf mei een video op hun website waarin de onthoofding van een kolonist was te zien. De gemaskerde daders verklaarden dat ze tevergeefs hadden geprobeerd hun gijzelaar te ruilen tegen Iraakse gevangenen maar dat ze toch beslist hadden hem te doden na de beelden over de folteringen van Iraakse gevangenen. De onthoofde VS-burger was sinds het begin van de invasie te Irak al de 34e werknemer van VS-multinational *Halliburton* die tijdens het werk in Koeweit of Irak was gestorven. Halliburton is een constructiegigant die de infrastructuur voor de Centcom soldaten bouwt en onderhoudt in onderaanneming van het Pentagon.

De WTC aanvallen in het hartland van de neoliberale globalisering waren een duidelijke aanwijzing dat kleine verzetscellen perfect in staat zijn om de imperiale wereldorde ernstig te destabiliseren. Geen enkele imperiale grootmacht zou ooit nog eindeloos kunnen moorden in overzeese continenten zonder dat de slachtoffers de kans hadden om vergeldingsaanvallen te lanceren in het thuisland van de agressors. Sinds de start van de kruistocht tegen de vrijheid is duidelijk dat burgers het voornaamste doelwit zijn geworden voor zowel rebellen als imperialen. De onvoorwaardelijke collaboratie van de neoliberale eenheidsregimes uit Spanje en Australie met de krijgsheren van de monopoliebedrijven, produceren de fanatieke haat en wraakzucht die verantwoordelijk is voor de slachtingen te Bali en Madrid. Bij deze twee aanslagen stierven 190 Spanjaarden, 88 Australiërs en tientallen andere toeristen of treinreizigers van andere nationaliteiten. De Indonesische en Marokkaanse daders onderstreepten met de twee reactionaire moordpartijen het feit dat ook barbaren van onrendabele culturen zonder kapitaal, natiestaat of leger permanent wraak kunnen nemen tot in de kern van de neoliberale controlestaten.

Cultuur van de collaboratie

Hoewel het overgrote deel van de imperiale kolonisten in het *Wilde Oosten* uit opportunistische huurlingen bestaat, laten ook veel ngo's zich als idealistisch kanonnenvlees misleiden om met hun onbaatzuchtige hulp onbewust de interventielogica te legitimeren. In elke netwerkgecentreerde interventie is het van vitaal strategisch belang dat de communicatienetwerken en hun stroomvoorziening zo vlug mogelijk verlamd zijn. Aangezien de stroom voor het leger in dezelfde centrales wordt opgewekt waaruit ook de burgers hun elektriciteit krijgen, wordt een elektriciteitscentrale een prioritair militair doelwit zonder rekening te houden met het recht van de bevolking op basisvoorzieningen. Belangrijke regeringsgebouwen waren militaire doelwitten terwijl er behalve ambtenaren en burgers slechts enkele soldaten in deze centra aanwezig waren. Enkele maanden nadat Centcom de infrastructuren van de *Baath* staat had vernietigd, kregen geselecteerde multinationals contracten ter waarde van tientallen miljarden dollar belastingsgeld om de puinhopen van de staatseconomie te ruimen en te vervangen door een geprivatiseerde infrastructuur.

Net zoals de kasteelmuren vroeger de lijfeigenen beschermden ten koste van hun vrijheid, zo bieden de vluchtelingenkampen onder VN toezicht de liefdadigheid van het imperium aan in ruil voor de diefstal van hun onafhankelijkheid.

Het ontwikkelingsproces is niets meer dan een herkolonisering om de nationale soevereiniteit in de praktijk irrelevant te maken voor de wereldmarkt. Onder dergelijke omstandigheden is de hemeltergende hypocrisie van de gesubsidieerde liefdadigheidsmultinationals medeplichtig aan de dood van hun werkneemsters. Wanneer familieleden van in de interventies vermoorde personen als terrorist gebrandmerkt worden omdat ze wraak nemen op imperiale kolonisten, bevestigd dat het totale morele failliet van de digitale wereldverbeteraars.

De privatisering van oorlog en het ontwikkelen van interventiemarkten zijn stuiptrekkingen van een totalitair systeem dat wanhopig probeert haar historische superioriteit die ze kreeg uit de ontwikkeling van zowel ideologische als praktische massavernietigingswapens, te behouden. Dat deze geprivatiseerde soldaten van de multinationals soms zelf geen besef hebben van hun rol als globaliseringsmartelaren, maakt hen daarom niet minder schuldig aan de kolonisatie van de getroffen samenlevingen. De NATO is reeds maanden bezig met de creatie van vijf provinciale reconstructie teams om de bezetting van Afghanistan te consolideren. In deze *prt's* zullen NATO soldaten vergezeld van burgers uit NATO staten afgelegen Afghaanse provincies gaan proberen te integreren in de imperiale territoria.
Het vermoorden van buitenlandse reporters, ingenieurs, artsen en huurlingen is een kenmerk geworden van gemeenschappen die niet willen verlost worden van hun cultuur, onafhankelijkheid en vrijheid. Deze geweldsspiraal zonder grenzen zal enkel doorbroken worden wanneer de massale passieve collaboratie ermee in de thuislanden van de neoliberale eenheidsregimes vermindert.

Het cyberpanopticon houdt voorlopig de illusie van lokale imperiale vrede nog overeind en is er duidelijk op toegespitst om iedereen individueel medeplichtig te maken aan haar misdaden. Daarom hoeft niemand echte risico's te nemen in tegenstelling tot de gemeenschappen die momenteel de invasie door de krijgsheren van de bedrijven proberen te weerstaan.

Bewuster consuminderen en het heroveren van je menselijke fantasie en communicatievermogen zijn machtige wapens eens je ontdekt dat in de geprivatiseerde wereldorde het persoonlijke meer dan ooit gepolitiseerd is. De privatiseringsoorlogen van de imperiale roversbedrijven worden kunstmatig voortgestuwd door de automatisering van de westerse overconsumptie en zijn in de praktijk uiterst kwetsbaar. Daardoor kan een gedeeltelijke, tijdelijke of bewuste desertie uit het consumentenuniform een eerste stap zijn in solidariteit met de Afghaanse, Iraakse en Palestijnse gemeenschappen die met hun lijden de prijs betalen voor onze overdadige luxe. Laten we de krijgsheren van de bedrijfsorde confronteren met de kracht van de collectieve desertie terwijl we de ruimte voor antikapitalistische alternatieven heroveren!

-- El Furio.

Aan marijn, pascal,… sémira.

Vriendinnen, van onder het as…

Vriendinnen, van onder het as,
het vuur gaat alles verbranden...
De nacht zou kunnen neerdalen
over onze vriendschappen.

Voilà que d'autres bras tendus
s'en vont strier nos aubes claires...
Voilà que de jeunes cerveaux
refont le lit de la charogne...

Nous allons compter des pendus,
au couchant d'une autre après-guerre,
et vous saluerez des drapeaux
en priant debout sans vergogne...

Amies, dessous la cendre,
le feu va tout brûler...
La nuit pourrait descendre
dessus nos amitiés.

De nieuwe jacht is geopend:
laat ons onze zongebruinde lach verbergen...
De woorden treden terug onder de vuisten
en de liedjes onder het discours.

Als uw lippen halfopen staan,
een bevel zal ze komen lassen!
Kwajongens zullen hun honden lossen
op de blinden en de doven!

Je crie pour me défendre:
À moi, les étrangers!
La vie est bonne à prendre
et belle à partager...

Si les massacres s'accumulent,
votre mémoire s'atrophie
et la sinistre marée noire
couvre à nouveau notre avenir...

Met 13 000 kwamen ze de straat op,
steun aan de burgemeesters, voor de splitsing.
Ach, gij se verdomde vlaamsche pummels,
hebt gij dan echt geen souvenirs...

Vriendinnen, van onder het as,
het vuur gaat alles verbranden...
De nacht zou kunnen neerdalen
over onze vriendschappen.

À moi, les étrangères!

-- AMP.

---

de franse term "basané" (letterlijk vertaald: zongebruind of verbrand) wordt vaak gebruikt om te verwijzen naar mensen uit de buitenwijken, 'achterbuurten' van de grote steden; de uitgeslotenes van de 'burger'-democratie.

Vrij naar 'Amis, dessous la cendre...' van Serge Utgé-Royo (opgenomen met het koor Capro – "Cabaret prolétarien" van Angleur- voor de verzameling strijdliederen 'Contrechants... de ma mémoire I'). Volgende prachtzin uit de verantwoording bij de tekst wil ik u niet onthouden: "Les idées d'extrême-droite (die tegenwoordig veelal overgenomen worden door zogenaamde democratische partijen, nvda) et leur cortège de haine, d'intolérance, d'absurdes peurs et d'ignorance (eveneens zwaar aangewakkerd door het rechtse discours van steeds meer zogenaamde democratische partijen, nvda) continuent de parasiter la réflexion sociale et jeter les uns contre les autres des humains (en andere dieren, nvda) qui souffrent pourtant des mêmes maux, des mêmes injustices et des mêmes aliénations..." Zij die struikelden over het frans; met een klein vertaalwoordenboek moet het lukken. En weet; beter een struikeling meer bij het huidig schemeren, dan een definitieve tuimeling in de duisternis...

Serge Utgé-Royo zal in de maand september enkele keren optreden in België. Voor meer info: hou de Anar-GENDA van de zomereditie in 't oog!

www.utgeroyo.com

AMP komt graag langs om uw volxkeukens, axies, thema-avonden,... te kruiden met een pittige ongezouten mening. Interesse? Geef een seintje aan De Nar!

Anarchist Black Cross

De zaak Marini

Zware veroordelingen voor Italiaanse anarchisten

Op 20 april ll. werd het laatste hoofdstuk geschreven in de Marini saga met de bevestiging van de zware veroordelingen uitgesproken op 1 februari vorig jaar.

Even ter herinnering:
In de vroege morgen van 16 november 1995 worden over gans Italië tijdens een grootscheepse politieactie tientallen huiszoekingen verricht bij anarchisten, ook de cellen van een aantal kameraden in de gevangenis worden doorzocht; tegen allen wordt een onderzoek ingesteld voor een hele reeks van misdrijven.
Op 17 september 1996 worden, op bevel van openbare aanklagers **Marini** en **Ionta**, tegen 29 anarchisten een aanhoudingsbevel uitgevaardigd, 9 onder hen zaten reeds in de gevangenis, 12 worden er dezelfde dag gearresteerd, 8 anderen kan men niet vinden. In totaal zou er tegen 68 personen een onderzoek zijn ingesteld. Enkele uren na de arrestaties geven Marini en Ionta een persconferentie waarin zij bekend maken een bende met de naam *ORAI* te hebben ontmanteld.

Het is het begin van de ophefmakende Marini-zaak, die tot op de dag van vandaag aansleept en een groteske poging is om tientallen anarchisten achter tralies te krijgen en de hele anarchistische beweging te terroriseren en te intimideren. Dit in het verlengde van een onderzoek naar een aantal aanslagen en bankovervallen in de jaren '80-'90 waarvoor al een aantal anarchisten in de bak zaten. Nu echter zouden die volgens de onderzoeksrechter Marini het werk zijn geweest van de 'ORAI' (*Revolutionair Anarchistische Insurrectionalistische Organisatie*), en de beschuldigingen luidden dan ook "gewapende bendevorming" en "*behoren tot een criminele en subversieve organisatie*" (artikel 270), èn er zou een kroongetuige bestaan om dat allemaal te bewijzen.

In de loop van de volgende maanden en jaren komt het tot verschillende processen waarbij steeds duidelijker blijkt dat het allemaal opgezet spel is. In die periode worden nog een aantal anarchisten aangehouden, ook in het buitenland (zoals **Angela Lo Vecchio,** die in Amsterdam werd gearresteerd en uitgeleverd aan Italië), de meeste komen echter na 6 maanden voorlopig vrij omwille van procedurefouten of totaal gebrek aan bewijs.

Zoals de anarchisten steeds hebben beweerd, bestaat er helemaal geen organisatie ORAI, het is een constructie van politie en gerecht, gebaseerd op loze veronderstellingen en de valse verklaringen van één spijtoptant. De hele montage werd ook bewezen door een vrijgekomen politiedocument waarin bijna exact het scenario voor de montage staat beschreven. Maar het liet wel toe dat tientallen anarchisten voor maanden of jaren in de cel bleven, anderen een clandestien bestaan moesten leiden, sommigen tot op de dag van vandaag (zoals **Massimo Passamani**, die ondergedoken leeft in Frankrijk en om wiens uitlevering Italië al meermaals heeft gevraagd).

In Mei 2000 komt het tot een eerste uitspraak ten gronde: alle aangeklaagden worden vrijgesproken voor de beschuldiging van bendevorming (subversieve vereniging), maar 11 mensen krijgen gevangenisstraffen van 1 jaar tot levenslang voor 'gewone' criminele feiten. De openbare aanklager gaat in beroep en in dat proces in beroep, dat meerdere maanden in beslag neemt (12 november 2002-1 februari 2003) en waarin openbare aanklager Marini met absoluuts niets nieuws op de proppen komt, het ene sensationele verhaal na het andere over die "gevaarlijke" anarchisten opdist, maar wel levenslang vraagt voor 4 van de beklaagden (**Orlando Campo**,

Francesco Porcu, **Garagin Gregorian** en **Rose Ann Scrocco**) en straffen van gemiddeld meer dan 6 jaar voor de 42 andere anarchisten, is de uitspraak de volgende:
Francesco Porcu, Orlando Campo, Gregorian Garagin, Rose Ann Scrocco en Angela Maria Lo Vecchio werden veroordeeld voor "gewapende bendevorming" en "subversieve vereniging" en voor verschillende overvallen, zij kregen allen dan ook zwaardere straffen dan tijdens het eerste proces:
Francesco Porcu: levenslang plus 18 maanden isolatie overdag, Gregorian Garagin: 30 jaar plus 9 jaar, Rose ann Scrocco: 30 jaar plus 15 jaar, Angela Maria Lo Vecchio: 15 jaar, Orlando Campo: 10 jaar. Alfredo Maria Bonanno kreeg 6 jaar en een boete van 2000€ en Carlo Tesseri 3 jaar en 9 maanden.
De anderen werden vrijgesproken van alle beschuldigingen.

Opnieuw wordt in beroep gegaan, door de beschuldigden dit keer, maar tevergeefs: op 20 april 2004 worden de veroordelingen bevestigd. Op dat moment bevinden twee van de beschuldigden, Franscescu en Gregorian, zich reeds in de gevangenis, de anderen worden in de loop van de volgende dagen gearresteerd of bieden zich aan bij de gevangenis. Rose Ann Scrocco is de enige die nog vrij is, zij is reeds lang voortvluchtig

Hieronder de adressen van de gevangen kameraden:

Gregorian Garagin, Via G. Leopardi 2, 61034 Fossombrone (PS), Italia

Francesco Porcu, Via Provinciale S. Biagio 6, 81030 Carinola (CE), Italia

Angela Maria Lo Vecchio, c/o Rebibia, sez. Femminile, Via Batolo Longo 92, 00156 Roma, Italia

Carlo Tesseri, c.c. La Dozza, Via del gomito 2, 40136 Bologna, Italy

Alfredo Maria Bonanno, Via Papiniano 1, 34133 Trieste, Italia

(Het is niet duidelijk of Orlando Campo nu nog in de Rebibia gevangenis zit of niet. Volgens de eerste berichten zou hij zijn vrijgekomen omdat hij al 8 jaar had gezeten voor een zaak waarvoor hij is vrijgesproken en door wettelijke strafvermindering nu direct kon gaan. Volgens een ander bericht zou hij weer zijn opgepakt omdat de autoriteiten zich zouden hebben vergist in de berekening van de strafvermindering…)

-- Door ABC Gent

abc_gent@yahoo.com
www.geocities.com/abc_gent

Antonio Marini, substituut-procureur van Rome

Montage...
Bonanno over het Proces Marini

De anarchisten zijn uitgesproken vijanden van de Staat en van al de concrete institutionele realisaties waarmee deze zich bedient om te controleren en te onderdrukken.
Deze concrete principeverklaring, zelfs zo abstract gesteld, is één van de essentiele karakteristieken van het anarchisme en niemand kan ze in twijfel trekken. De Staat weet perfect dat de anarchisten zijn onverbeterlijke vijanden zijn, zij die, met meer of minder efficiëntie, hem bestrijden tot het einde.
Maar hij weet ook, precies omwille van die positie van radicale en totale vijandschap, dat de anarchisten geen bondgenoten kunnen vinden in hun strijd tegen de staat, behalve in de spontane participatie van individuen die ernaar verlangen de onderdrukkende omstandigheden waarin we allen leven te transformeren.

Ver van elk machtsspel, diamanten in hun kristalzuivere ideaal, hebben de anarchisten altijd de doorn in het oog van de Staat vertegenwoordigd, van de despotische tot de democratische regimes; vandaar de specifieke aandacht die alle politieorganen telkens voor hen hebben opgebracht.
En de politie en magistratuur weten heel goed dat de anarchisten, hoewel onverschillig voor elke zoektocht naar politieke allianties, er in slagen de sympathie op te wekken van dezen die niet definitief zijn verkocht, en vandaar dat zij alle middelen aanwenden om hen trachten te impliceren in acties die vaak hun werk niet kunnen zijn, niet zozeer omwille van feitelijke redenen maar omwille van fundamentele keuzes, om principiële redenen.

De anarchisten staan aan de kant van degenen die de onderdrukking ondergaan en vaak niet weten hoe te reageren, en dat weten allen. Hun omgeving is vaak ideaal, maar evenzeer biedt hij hulp voor de aanval tegen de belangen van de heersers. De sabotage is een gemakkelijk voorbeeld om op te volgen, vooral wanneer die uit te voeren is met eenvoudige middelen en daarom binnen bereik van allen is. Dat hindert.
De anarchisten hebben een scherpe neus voor de plaatsen waar de werking van de macht zich nauwelijks laat zien, en hier slaan zij toe. Hun manier van werken is gemakkelijk herkenbaar omdat die bedoeld is om zo wijd mogelijk gereproduceerd te worden. Het is niet hun bedoeling gevoelige harten van de Staat op de hoogte te brengen of om de bevoegdheid om toe te slaan op te eisen. Dat hindert.
De anarchisten aanvaarden geen subsidies en/of overheidssteun, zij zoeken voor zichzelf de eigen middelen voor hun strijd. Normaal doen zij een beroep op de steun van de eigen kameraden, met bijdragen enzo. Zij houden er niet van zich te prostitueren. Daarom hebben zij niet het heilige respect voor de eigendom van de rijken. Wanneer één van hen, omdat h/zij dat zo heeft beslist, aanklopt aan de deur van een bank, en iets gaat verkeerd, dan is er bereidheid de consequenties ervan te betalen. Vrij leven heeft zo zijn kosten. Dat hindert.

Maar voor een aantal zaken zijn zij niet bereid. Zij zijn niet bereid om zonder onderscheid mensen te vermoorden, zoals de Staten dat doen (en degenen die de Staat willen imiteren) in de oorlogen en in de periodes van zogenaamde "sociale vrede". Zij zullen nooit de idee aanvaarden van een slachtpartij onder de mensen.
In dezelfde zin zijn de anarchisten tegen de gevangenis, tegen elk type van gevangenis, ook die die de gijzelnemers opleggen aan de gegijzelden in afwachting dat een losgeld wordt betaald. Een menselijk wezen opsluiten achter slot en grendel is een onterende praktijk.

Een andere zaak die de anarchisten verwerpen is een hiërarchische gewapende structuur, met organogrammen, met interne regels, met een politiek project en al dat meer. Dat wat men in de gewone taal "*gewapende bende*" noemt, is lichtjaren verwijderd van de idee die anarchisten hebben van de tegenstelling met de staat, een tegenstelling die als ze op bepaalde momenten gewelddadig kan zijn, en dus gewapend, nooit gevestigd zal zijn op de rigide regels die uiteindelijk ertoe leiden dat men het spiegelbeeld wordt van de structuur die men wil bestrijden.

Al de montages die de laatste tien jaren werden geconstrueerd tegen de anarchisten volgden twee richtlijnen: langs de ene kant waren de staatsorganen zich bewust van het extreme gevaar van een voorbeeld van leven en actie dat, als het veralgemeend zou worden of voldoende gekend, de samenleving van de ingeslapenen en conformisten zou kunnen ten gronde richten; langs de andere kant trachtten zij de anarchisten aan te wijzen als de verantwoordelijken voor de slachtpartijen, de gijzelingen, de gewapende bendes: precies dat wat de anarchisten verwerpen.

Maar waarom tracht de Staat de anarchisten te "gebruiken"? Omdat zij door hun keuze om zich tegen elk compromis en tegen elke politieke samenwerking met huidige of toekomstige overheersers te verklaren, zich op ideale wijze aanbieden om in die zin gebruikt te worden.
Waar zijn degenen die hen zouden verdedigen? Wie zou het riskeren op te komen voor hun zaak?
Geen enkel fatsoenlijk persoon zal dat doen, en precies daarom, om vast te houden aan de fatsoenlijke personen, is het dat de Staat controleert, rooft, moordt, enzovoort.

De Staat zou er zich tevreden mee kunnen stellen de anarchisten in de gevangenis te houden simpel door hen te beschuldigen van antisociaal gedrag, van een gevaarlijke doctrine uit te dragen, van smaad en belediging van institutionele organen, van het goedpraten van verscheidene delicten, van aansporing tot oproer. Al tientallen jaren, om niet te zeggen honderden jaren, werden zulke processen gehouden en nooit kwam het tot serieuze veroordelingen: van enkele maanden tot een paar jaar.
Maar de anarchisten verbreken de zalige rust van de goeddenkende menigte, kunnen de kleine vonk zijn die de brand aansteekt, en in de huidige tijden is een strategie nodig die hen volledig buitenspel kan zetten.

En hier komt dan de heer **Antonio Marini**, substituut procureur van Rome, te voorschijn. Een heer met geslepen tanden en een vruchtbare verbeelding om geschiedenissen uit te vinden. Hij heeft achter zich de ervaring van processen zoals de zaak **Moro** of de aanslag op de Paus, er is dan ook niemand meer geschikt dan hij om de karwei op te knappen: nooit zal hij nog de kans krijgen te horen hoe de anarchisten redeneren en van welke zaken –in legale termen– zij voortdurend verantwoordelijk zijn. Aldus stapt de uitmuntende Marini in de voetsporen van zijn illustere voorgangers en construeert zijn theorema: de anarchisten zijn verantwoordelijk voor de duizenden acties tegen de Staat en zijn economische tentakels die zich de laatste jaren hebben voorgedaan over het hele nationale territorium.

Toch loopt het theorema gauw lek. Hoe kan men bewijzen dat een handvol anarchisten honderden elektriciteitspolen hebben neergehaald of de *Standa* filialen van de heer **Berlusconi** in brand hebben gestoken? Dat kan men niet.
Daarom is het noodzakelijk andere en veel ernstigere feiten naar voren te brengen: slachtpartijen zijn er niet teveel meer bij de hand (in de toekomst misschien, we zien wel), maar er zijn gijzelingen. Men kan die toeschrijven aan hen, werkelijk verwarrend, zij hebben zomaar eventjes deelgenomen aan al de belangrijkste ontvoeringen van de laatste jaren. Wat heeft het voor belang dat anarchisten volstrekt tegen elke vorm van gevangenis zijn; dat weet de heer Marini niet. Het theorema wordt uitgewerkt, steunend op de veronderstelling van de gewapende bende, ontmoeten we ook een jonge vrouw die beweert de anarchisten te kennen, hen goed te kennen, te hebben deelgenomen aan een overval met enkelen van hen. De rest komt vanzelf.

Vooruit heren, we zijn bij de zoveelste enscenering.

Indertijd waren het de bommen van de jaarbeurs in Milaan. Verschillende kameraden werden beschuldigd van poging tot massamoord en gedurende zowat een jaar opgesloten in de gevangenis. Tijdens het proces werd de gehele opzet doorprikt. Montage.

Daarna de slachting van de *Plaza Fontana*, met tientallen doden. De anarchisten worden verantwoordelijk gesteld. De moord op **Pinelli**, uit een venster gegooid van het commissariaat van Milaan. Vandaag heeft dezelfde magistratuur, na bijna een kwarteeuw, moeten toegeven dat degenen die de bommen plaatsten, de geheime diensten van de democratische Staat Italië waren. Montage.

In 1980 werden tientallen anarchisten aangehouden in heel Italië, op beschuldiging van overvallen, gewapende bendevorming en opstand tegen de Staat. Het proces overleefde niet eens de fase van het onderzoek. Montage.

Van 1984 tot 1988 zijn er tenminste vier pogingen geweest om de anarchisten te impliceren in feiten in verband met de hoogspanningslijnen die gesaboteerd worden over zowat het hele Italiaanse grondgebied. Ondanks de verschillende processen die plaatsvonden werd er geen enkele veroordeling uitgesproken. Montage.

In 1989 trachtte men ad hoc een *"subversieve vereniging"* te construeren na de aanhouding van een aantal anarchisten tijdens een overval. De juridische actie werd een flop. Montage.

In 1991, een luidruchtige operatie bedoeld om een vermeende groep *"Anarchismo i Provocazione"* te betrekken bij de ontvoering van **Mirella Silocchi**. De groep blijkt niet te bestaan, terwijl er sinds lange tijd een tijdschrift bestaat dat *Anarchismo* heet en een blad dat *Provocazion* heet. De poging om deze machinatie levend te houden mislukt. Montage.

In 1994 vint er in Florence een inval plaats op de redactie van het anarchistische weekblad *Canenero* (in hetzelfde lokaal werd even voordien een microfoon ontdekt) en worden verschillende kameraden voorgeleid in relatie met de aanslagen tegen de Standa gebouwen, eigendom van Silvio Berlusconi. Ook in deze zaak komt het proces niet verder dan de fase van het vooronderzoek. Montage.

En hier zijn we opnieuw.

-- Alfredo M. Bonanno

Uit: "Con ogni mezo necesario. Dossier sulla nuova Inquisizione", Parijs 1996, Ediciones Conspiración
vertaling: ABC Gent abc_gent@yahoo.com
www.geocities.com/abc_gent

AnarGENDA

GENT

Buurtkeuken
Hulstboomstr. 71, Brugse Poort
- Elke dinsdag en vrijdag, 18u - 20u

Anarchistische infotheek
Annociadenstraat 16 - 9000 Gent
- Open woensdag van 14u tot 18u en zaterdag 14u tot 17u

Anarchistisch Centrum
Sparrestraat 1a, 9000 Gent – wijk Brugse Poort
- Maandag: Infomania (info-activiteiten; gratis)
- Elke woensdag:volxkeuken + Kanaal A (axie-info; lezingen)
- Elke vrijdag: Algerijns café vanaf 21u
- 7 juni: Abel Paz - 83 jaar, schrijver en anarchosyndicalist, één van de laatste levende anarchistische getuigen van de Spaanse burgeroorlog.

Palinghuizen
Palinghuizen 144, 9000 Gent bij Westerbegraafplaats
- Elke donderdag: kafee / info / optredens
- 1e donderdag van de maand: antifakafee / info / optredens

IVAGO
Staaksenstraat, 9000 Gent
- Elke zondag:volxkeuken
- Elke maandag & woensdag van 14u tot 17u:weggeefwinkel

ANTWERPEN

Experimentele bibliotheek
kafee Den Hopsack, Grote Pieterpotstraat 24, 2000 Antwerpen
- Elke 1ste week van de maand van 20u tot 24u (nooit op zo en ma)

Het Badhuis
Burchtgracht 14, 2000 Antwerpen
- Elke maandag en woensdag: volxkeuken vanaf 19u (vrije bijdrage)

Feministisch Café Poppesnor
CC Berchem, Driekoningenstraat 126, 2600 Berchem
http://www.feminisme.be/fcpoppesnor
- 09 juni 2004: van adverteren naar subverteren: feministische reclamekrakers (start: 19.30u)

* juli & augustus = geen café!

BRUGGE

Uitgezonderd
uitgezonderd@lycos.com
PB 715, 8000 Brugge
(geen naamsvermelding)
- elke 1ste zaterdag v/d maand: volkskeuken, (vooraf) infotheek van 17u tot 19u
- andere weekends infotheek op zondag van 14u tot 17u
- elke 3de zaterdag v/d maand: volkskeuken met optredens, film of info in Zandberg (Daverlopark - Assebroek)

Kazernevest 67
- elke ZONDAG van 14-17u infotheek (behalve eerste zondag v/d maand)

- 5 juni: optreden “Crapulius Caesar” in de Zandberg

- 13 juni: alternatieve verkiezingsshow door ‘de lastigen bruggeling’ met muziek, theater en verkiezingskaraoke

- 26 juni: feest in’t park vanaf 10u, Minnewaterpark

- 04 juli: Manifestatie tegen het dolfinarium (Boudewijnpark)
  Comité voor een België zonder dolfinarium, www.dauphinlibre.be

Opgelet!

De volgende Nar wordt een dubbelnummer; aankondigingen voor juli én augustus dienen ons uiterlijk op 20 juni doorgestuurd te zijn!

LEUVEN

Villa Skwattus Dei
Schapenstraat 29, 3000 Leuven
sociaalcentrum@hotmail.com
- elke maandag: Tapasbar vanaf 19u (vrije bijdrage)
- elke woensdag: volxkeuken vanaf 15.00u (vrije bijdrage)

AC De Molotov
Vaartkom 21, 3000 Leuven
p/a PB 80, 3000 Leuven 3
- 4 juni: Protestera (anarchopunk) + Repression OD (anarchoskapunk) + Mutual Aid (anarchopunk)
- 9 juni: Rats (Gent - anarchopunk) + AG-Freizeit (Duitsland-Punk) + The Dirty Dirxks (Duitsland - punk)

LOUVAIN-LA-NEUVE

Squat Zone Okupée 111
rue de la Baraque 111, Louvain-La-Neuve
squat111@no-log.org
- Elke dinsdag vanaf 21u: Jam Acoustik (gezellig samenzijn, breng zelf muziekinstrumenten mee) met vegetarisch eten

LUIK

Le Chemin Vert
rue du Méry 20, 4000 Luik
- Elke 1ste zaterdag van de maand: Vergadering van de Fratanargroep (www.anarchie.be/fratanar/)

MASSELT

De Zeven Dwergen
Koningin Astridlaan 68, Hasselt
(tegenover station, naast Vlaams Huis)
- elke Woensdag vanaf 18u vegan volxkeuken
- elke Vrijdag vanaf 17u: kafee van Babel

STUUR TIJDIG JE ACTIVITEITEN DOOR! BIJ VOORKEUR VIA E-MAIL NAAR AGENDA@DENAR.BE

WIE OF WAT IS DE NAR?

Mag ik even mezelf voorstellen:

Hallo, ik ben een schrijversterscollectief, maar sta reeds langer met beide voeten middenin het strijdgewoel. Mijn naam is De Nar en mijn motto is “geen god, geen heerser”. Ik laat mij, qua stijl en vorm, niet inperken door de grenzen van de burgerlijke media. Nog minder moet ik weten van de vele grenzen die de architecten van ‘onze’ kapitalistische, patriarchale samenleving uitzetten om ons binnen de lijntjes te laten lopen. Nationalisten, seksisten en dierenbeulen zullen in mij, alleen een vijand kunnen vinden. Weg ook met de grenzen van het fatsoen, als het gaat om Pims blazoen!

Ach, noem mij maar gerust een antikapitalist of een antifascist. Zelf noem ik me liefst een anarchist. Voor grond en vrijheid wil ik strijden, mij van het dagelijkse juk bevrijden. Absoluut is dan ook mijn drang om tot duidelijke analyses te komen. De vaagheid heerst alom, het denken staat krom. een duidelijke taal ten dienste van een duidelijke strijd! Samen strijden, samen dromen, samern klappen krijgen. Samen schrijven, tot we ze samen van hun sokkel verdrijven. Mijn schrijfsels zijn dan ook niet meer dan een megafoon voor de kreten van de slachtoffersters van de postideologische ratatouille die ons dagelijks de strot wordt ingeduwd.

Met jouw steun ga ik op regelmatige basis op zoek naar de betekenis van individuele en collectieve vrijheid, economische en politieke gelijkheid, en internationalistische solidariteit.
Dat uw bijdrage in deze zoektocht meer dan welkom is, lijkt me vanzelfsprekend. Dit alles in blijheid, tot het me teveel wordt. Neen, elke arrogante zak geef ik een koekje van eigen deeg en de doorwinterde stalinist en fascist geef ik met één pennentrek de doodssteek. Maar wees gerust, tegenover het wapengeknetter van de heersers ‘onzer’ wereld neemt mijn geschreven geweld vaak prozaïsche vormen aan.

Oh, ik weet dat u mij weinig geloofwaardigheid gunt, een eeuw van socialistisch verraad en stalinistische perversiteiten laten duidelijk diepe wonden na. Maar ik weiger te kiezen tussen het zelfvoldane nihilisme, de apathie en het zogenaamde reformisme. Groen, geel of rood, het kapitaal omhelst ze allemaal! Laat u dus toch maar eens gaan en neem me vast, lees me, verorber me; en ge zult zien: nog nooit heeft een onafhankelijke gazet zoveel verzet!

Revolutionaire groetjes,
Het schrijversterscollectief De Nar.

De Nar
PB136, 3000 Leuven3
(enkel adres vermelden; geen naam!)
0475/227 365
info@denar.be

Anarchistische Bond
pb 136, 3000 Leuven3
(enkel adres vermelden; geen naam!)
0485/168 362
bond@zelfbeheer.be
www.anarchie.be/bond

Deadlines en verschijning

De uiterste inzenddatum voor inhoudelijke stukken is telkens de 15de van de maand die de publikatie voorafgaat. De Nar ligt dan in de eerste week van de maand bij de verdeelpunten of in je bus. Stukken krijgen we het liefst elektronisch aangeleverd, maar op papier in de postbus kan ook.

Distributienetwerk in opbouw!

Ken je mogelijke verdeelpunten of wil je De Nar mee uitdelen op betogingen, in je vriendenkring, culturele centra, cafés, doplokalen, buurthuizen of publieke toiletten, help ons dan bij het verdelen van onze net verachtvoudigde oplage. Je hulp is broodnodig en je verdient er een standbeeld mede op een pleintje naar keuze - na de revolutie welteverstaan :)

Verzending en verdeling

Dankzij donaties is De Nar gratis. Je kunt haar oppikken op een van de ruim 120 verdeelpunten (zie **www.denar.be**). Is er nog geen verdeelpunt in je buurt, contacteer ons. Wil je haar thuisgestuurd krijgen, dan rekenen we je verzendkosten aan: één euro per zending voor 1 ex. Voor meerdere Narren, vind je hieronder de prijzen per jaar (11 of 12 nummers):

AANTAL :	België	Europa
1	12	18
2 - 3	18	24
4 - 9	24	48

Prijzen kunnen veranderen als De Nar dikker of de port duurder wordt.

Betaal het overeenkomstige bedrag op **rek.n° 068-2050689-39 (IBAN: BE13 0682 0506 8939, BIC: GKCCBEBB)**. Vermeld hoeveel ex. je wil. Je krijgt dan een portkrediet dat bij elke verzending daalt.

Je type abo en het resterende bedrag kun je controleren op je verzendetiket: linksboven vind je de betaaldatum en daarna je krediet (vb 12/03 5 betekent dat je betaalde in dec. 2003 en nog 5 euro overhebt, staat er 0 dan moet je bijbetalen om je Nar nog te krijgen).
Geef je meer dan de bedragen uit de tabe
l, dan beschouwen we dat stuk als een gift (bedankt!); op je etiket verschijnt dan het (lagere) bedrag uit de tabel.
Ben je iemand die banken haat (een gevoel dat we voluit delen), kies dan voor een vaste maandelijkse opdracht van minimaal 1 euro: één keer gaan en nooit meer...
Is je adres anders dan dit van de rekening: vermelden.